

Sygn. akt III CNP 29/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Gminie P.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2013 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 czerwca 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W sprawie o ochronę dóbr osobistych, przez zmianę opinii i zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 2000 zł, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 czerwca 2011 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 23 marca 2011 r., mocą którego powództwo zostało uwzględnione częściowo zarówno w zakresie żądania sprostowania jak i w zakresie zadośćuczynienia, przez zasądzenie kwoty 500 zł.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego, w części oddalającej apelację od wyroku oddalającego powództwo ponad kwotę 500 zł złożyła powódka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, skarga niespełniająca przeto któregokolwiek z tych warunków dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Skarga powódki niewątpliwie nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Uwzględnienie skargi przez stwierdzenie, że prawomocny wyrok jest niezgodny z prawem, ma charakter prejudykatu, stwarza bowiem możliwość dochodzenia od Państwa, na podstawie art. 417¹ § 2 k.c., odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez wydanie tego wyroku. Ta materialnoprawna podstawa późniejszego powództwa o odszkodowanie wymaga od powoda wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, z których istnienie szkody i związku przyczynowego pomiędzy tą szkodą a zdarzeniem sprawczym

winno być wykazane już na etapie uzyskiwania prejudykatu, a to wobec brzmienia art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołany przepis stanowi o uprawdopodobnieniu tych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej. Spełnienie wymogu uprawdopodobnienia nastąpi, gdy skarżący określi rodzaj i rozmiar powstałej szkody, powoła nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem, a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, niepubl.; z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8). Skarżąca poprzestała na oświadczeniu o poniesieniu szkód w postaci pogorszenia możliwości zarobkowania, utraty szansy na zdobycie pracy i utraty przyszłych dochodów. Nie przedstawiła jakichkolwiek skonkretyzowanych dowodów lub ich surogatów na okoliczność ich poniesienia. Brak jest przy tym uprawdopodobnienia istnienia związku przyczynowego pomiędzy kwestionowanym orzeczeniem a wyartykułowaną w taki sposób szkodą. Skarga, wskazując przepis art. 448 k.c., z którym wyrok jest niezgodny, dotyczyła rozstrzygnięcia aprobowanego częściowe oddalenie powództwa o zapłatę zadośćuczynienia, a więc rekompensaty za szkodę niemajątkową, krzywdę. Utrata natomiast możliwości zarobkowania, utrata szansy na zdobycie pracy i utrata przyszłych dochodów wskazywana w skardze jako szkoda, jest szkodą majątkową, jest to zatem inny rodzaj szkody niż objęta kwestionowanym rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego. Skarżąca nie wykazała istnienia związku przyczynowego pomiędzy częściowym oddaleniem powództwa o zadośćuczynienie a szkodą, o której mowa w skardze .

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.